



Els valors del Parc Natural de les Capçaleres del Ter i del Freser



El pi roig

El nom de pi roig (*Pinus sylvestris*), també conegut com pi rajolet, prové del color de la seva escorça, d'un taronja intens a la part alta del tronc i més granatosa a la part inferior.

Es tracta d'una conífera de creixement ràpid, fins a 6 metres en 10 anys, si les condicions ambientals (pluviometria i insolació) i les característiques del sòl (humit, profund i fèrtil) són òptimes. Poden arribar a 40 metres d'alçada. Resisteix la sequera i els hiverns molt freds. Per aquestes raons, és l'espècie més utilitzada al Pirineu i Prepirineu, entre altres zones de muntanya, per a l'explotació forestal.

La floració es produeix de maig a juny i les pinyes, que poden romandre a l'arbre durant un o dos anys, maduren a la tardor. Els pinyons, però, no són fèrtils fins que l'arbre arriba als 40 anys.

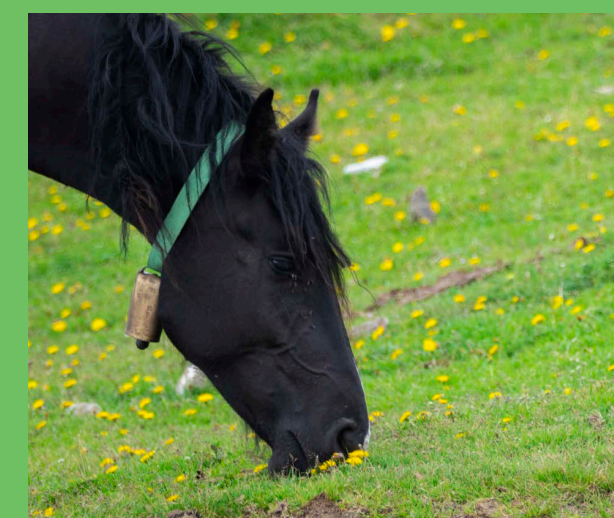


Les pastures

El paisatge que observem no és pas natural, sinó que és conseqüència de la intervenció humana des de fa mil·lennis. Els prats situats per sota dels 2.000 metres d'altitud, abundants al Parc Natural, són espais robats per l'home al bosc primitiu, principalment rouredes a les parts baixes i pinedes de pi negre a les més elevades. Des de fa més de 6.000 anys, els ramaders han anat cremant i talant el bosc per obrir espai i afavorir, així, la instal·lació d'espècies herbàcies òptimes per a l'alimentació del seus ramats.

Aquests prats montans, situats entre 1.800 i 1.200 metres d'altitud, eren utilitzats com a pastures temporals pels ramats que baixaven dels pasturatges estivals de muntanya, pels volts de Sant Miquel, en el seu trajecte cap a les pastures hivernals de la plana i el litoral.

Actualment, a causa de la desaparició dels grans ramats d'ovelles, aquests prats es troben en regressió, per la qual cosa la majoria s'estan transformant en matollars no productius.

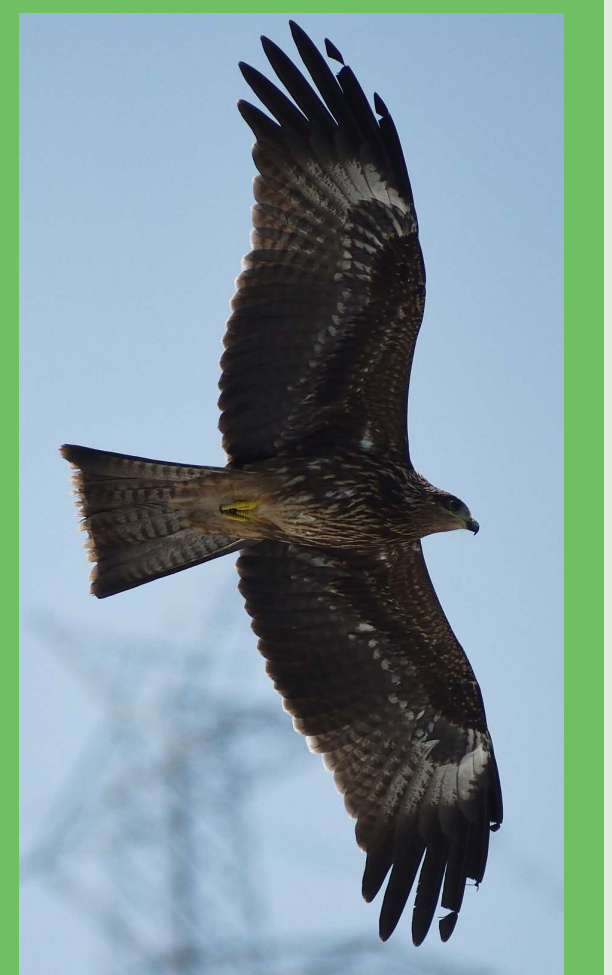


Pas migratori

Cada tardor i cada primavera milions d'aus fan migracions entre Europa i Àfrica. La migració és una estratègia segons la qual els ocells es desplacen entre les zones de reproducció i les zones d'hivernada (i viceversa). Durant la primavera, anomenada migració prenupcial, els desplaçaments es realitzen de sud a nord. En canvi, durant la tardor, el desplaçament es fa a l'inversa, de nord a sud.

Per fer aquests viatges, els ocells trien els recorreguts en què consumeixen menys energia. Quan travessen zones muntanyoses, com ara els Pirineus, busquen els passos més accessibles entre les muntanyes. Per aquest motiu, el coll d'Ares és una zona de pas migratori.

Algunes de les espècies d'ocells més fàcils de veure en migració al coll d'Ares són les aus rapinyaires, com l'àliga marcenca, l'aligot vesper o el milà negre.



Milà negre (*Milvus migrans*)
Fotografia: Adarsh Patel (https://commons.wikimedia.org/wiki/User:ADARSH Patel)